

Шлях Божої волі

З Божою допомогою по дорозі до Тегу ми зустріли Чонг Сок Чона, члена Церкви Святого Господа, до якої належала моя родина в Чольсані. Він дуже зрадив, коли ми зустрілися. Було відчуття, наче ми знайшли родичів, яких давно загубили. У Церкві Святого Господа одружилися мої батьки, а матір Чонг Сок Чона була її засновницею. Вона була однією з-поміж багатьох жінок-лідерок церков у північній частині Кореї, безмежно відданих Ісусу, котра отримала одкровення про майбутнє.

Церква Святого Господа занепала через переслідування з боку Японії, а жорстокий гніт Комуністичної партії поклав їй край, як і всім церквам на Півночі. Після втечі на Південь Чонг Сок Чон далі служив Богу. У Тегу він створив молитовну групу, до якої увійшли члени Церкви Святого Господа, котрі спочатку розсіялися, та згодом зібралися разом. Він зберіг свій запал щодо втілення Божої волі і готувався до зустрічі з Господом, який повернувся. Чонг Сок Чон також старанно працював і добре заробляв, керуючи гірничодобувними, рисовими і нафтовими підприємствами. Пан Чонг влаштував наше проживання в Тегу.

Якось мама сказала йому: «Коли ми були в Північній Кореї, то отримали велику благодать через пані Хо Хо Бін, і тоді звершувалися великі справи». Пан Чонг знав про преподобну Хо, паства якої готувала їжу та одяг для Ісуса, а також для Господа Другого пришествя. «Оскільки Господь незабаром повернеться до Кореї, — сказала моя мати пану Чонгу, — будь ласка, давайте сильно молитися, аби ми могли його зустріти».

Одного ранку під час сильної молитви групи в Тегу моя мати отримала одкровення з Небес. Бог сказав, що якщо вона хоче зустріти Господа під час Другого пришествя, то повинна жити зі ще більшою посвятою. «Самої

молитви недостатньо, — було сказано їй. — Ти повинна харчуватися сирою їжею». І мама почала вживати в їжу соснові голки. Вони були поживними, якщо їх готувати на парі, проте мама їла їх сирими, незважаючи на те, що вони дуже пошкоджували їй зуби.

Матір походила з доволі забезпеченої родини. Її батько володів великою фермою, а бабуся Чо мала магазин швейних машин, тож вони мали змогу платити за навчання моєї матері та її брата в середній школі. Мій дідусь по материній лінії завжди навчав маму: «Якими би важкими не були справи, ти ніколи не повинна бути в боргу перед іншими». Пам'ятаючи ці його слова, у Тегу моя мати відкрила маленький магазинчик, сподіваючись, що він принесе достатньо грошей, аби знову відправити свою єдину доньку до початкової школи.

Щоденне харчування двома порціями бульйону з кімчі, сирими хвойними голками та горіхами, а також догляд за магазином фізично виснажили мою маму. Звичайна людина послабила б таку аскетичну практику, однак у моєї матері від цього думки лише прояснилися. Коли я бачила її спокійне обличчя, то не могла не дивуватися, навіть якщо співчувала їй.

«Як вона з таким обмеженим раціоном може вести справи?» — питала я себе. — Це не що інше, як диво». Моя мама дотримувалася дієти, близької до голоду, а її магазин не давав прибутку впродовж трьох місяців. Більшість людей уже би здалися, але вона мала глибоку віру, тому з надзвичайною впевненістю, що відстоює Божу мрію, продовжувала перемагати. Вона не йшла на компроміс із реальністю. Святий Дух допоміг їй створити власну реальність.

Незважаючи на непросте становище, моя мати присвятила свою душу пошукам Ісуса в час його повернення. Коли я почала дорослішати, вона перейнялася тим, аби створити для мене духовно безпечне середовище. Мама хотіла, щоб я досягла зрілості в чистому — як внутрішньо, так і зовнішньо — оточенні, і міркувала, як максимально відмежувати мене

від впливу світського середовища.

Я ходила до школи в районі Бонсан-дон, що в Тегу. З плином часу не тільки моє обличчя, а й хода ставали дедалі привабливішими. Я добре вчилася, тому швидко стала популярною серед друзів; багато дорослих теж ставилися до мене приязно. Одного дня я сама гралася на вузькій вуличці навпроти нашого магазину; мама була всередині. Буддійський чернець, який проходив повз, звернув на мене увагу і зупинився. Я досі пам'ятаю його пронизливі очі, в які я тоді зазирнула. Мама вийшла і ввічливо вклонилася йому. Показуючи на мене, монах запитав: «Це твоя дочка?». Після ствердної відповіді його погляд став теплим і глибоким. Коли я повернулася до мами, цей святий чоловік заговорив: «Ви маєте лише одну дочку, але не заздріть тому, хто має десяток синів. Будь ласка, гарно її виховуйте. Ваша дочка вийде заміж у юному віці. Її майбутній чоловік буде старшим за неї, проте він буде чудовою людиною з видатними здібностями, здатними долати море, сушу та небо».

Мама серйозно сприйняла слова аскета. Не забуваючи про свої наміри створити для мене чисте та безпечне середовище, 1954 року ми переїхали до міста Согвіпо, що на острові Чеджу, на південь від узбережжя Кореї. Вона хотіла, щоб я росла в чистій сільській місцевості, подалі від людних міських вулиць. Перші дев'ять місяців в Чеджу ми жили зі сім'єю Чонг Сок Джіна, молодшого брата нашого друга з Церкви Святого Господа Чонг Сок Чона.

На Чеджу, як і в інших місцях, моя мати вела мене шляхом святості до Господа, не думаючи про мирські справи, і це сприяло розвитку моєї особистості. Я читала біографії святих жінок і присвячувала себе ідеалу цілковитої чистоти, готуючись прийняти своє покликання стати донькою Бога. Оселившись у Согвіпо, я пішла в п'ятий клас середньої школи Шінхьо. Коли мені було 11 і мої однокласники бігали та гралися, я вела праведне і суворе життя віри. Разом із бабусею та матір'ю я присвячувала себе молитві, навчанню та служінню.

Оскільки мати їла сиру їжу, вона замочувала у воді товчений ячмінь і додавала його в кімчі з редьки, мені ж діставалася пшоняна каша. Через нестачу поживних речовин мама була слабкою, але коли бачила, як фермери обробляють ячмінні поля, то не могла втриматися, щоб не допомогти. Коли ж вона зустрічала когось із важким вантажем — сама зголошувалася нести його. Люди захоплювалися таким її ставленням, попри те, що матір не промовляла й слова. «Я ніколи не зустрічала такої розумної людини», — казала одна селянка іншій. А та відповідала: «Так, погоджуюся з тобою. Я чула, що вона звичайна прихожанка церкви, одначе дуже відрізняється від інших».

Мама вела зразкове життя справжньої релігійної людини, практикуючи свою віру через допомогу іншим. Вона вивчала Біблію і ділилася зі мною вченням Церкви Святого Господа та Церкви всередині лона про те, що Ісус повернеться як людина, у фізичному тілі, так само, як це було 2000 років тому. Він знайде свою святу наречену і влаштує весільну вечерю Агнця, як пророкує Біблія, і все це відбудеться в Кореї. Від неї я також довідалася, в чому сенс Другого пришествя Ісуса, і навіть могла собі це уявити, відчувати і стати причетною до нього. Мати навчала мене, що означає бути справжнім послідовником.

Мій дядько, який врятував нас на початку Кореїської війни, одружився, коли та вже завершувалася, і бабуса Чо поїхала до Сеула жити з ним та його молодого дружиною. Провівши там декілька місяців, вона дуже скучила за своєю дочкою та онукою і приїхала відвідати нас на острів Чеджу. Поки вона була з нами, дядька відрядили в місто Чунчон, що за 80 км на північний схід від Сеула. Звідти він надіслав нам коротке, але чітке повідомлення: «Будь ласка, залиште Чеджу і переїжджайте в Чунчон». Бабуса Чо закликала нас послухатися, і спокійно, з поглядом турботливого матріарха благала: «Моя єдина радість у житті — бути поруч із Хак Джа і піклуватися про неї щодня».

Так і сталося. У лютому 1955 року ми втрьох вирушили з Чеджу до Чунчона. Мама орендувала для нас маленьку кімнатку в районі Яксадон, а бабуся жила неподалік із родиною мого дядька. Я пішла до школи Боне, перейшовши невдовзі в шостий клас. На шкільному майданчику стояв великий явір, він мав такий товстий стовбур, що я не могла охопити його руками. У спекотну погоду у великій тіні цього дерева я читала книжки. А ще біля школи була фабрика, що виготовляла вугільні брикети, тому кожного разу, як я проходила повз, моє взуття вкривалося чорною сажею. Усі ці моменти виразно закарбувалися в моїй пам'яті. Наступного 1956 року я закінчила початкову школу. Мені було 13 років, коли я отримала свідоцтво про завершення навчання, хоч і вчилася я в чотирьох різних школах. Попри те, що я навчалася в Боне тільки рік, на церемонії вручення дипломів отримала нагороду за добре навчання.

Нарешті Бог відповів на невпинні молитви і благання моєї матері. Його турбота про неї вкотре проявилася через Чонг Сок Чона, нашого друга з Церкви Святого Господа. Пан Чонг пам'ятав останні слова своєї покійної матері, засновниці Церкви Святого Господа преподобної Кім Сон До: «Якщо хтось не зможе виконати Боже доручення, воно повинно здійснитися через когось іншого. Громаду, до якої прийде Господь, будуть звинувачувати і шпетити, як секс-культ. Її членів переслідуватимуть і кидатимуть за ґрати. Якщо ви почуєте про таку церкву, знайте, що це може бути істинна церква, тож вам слід особисто дослідити її та вирішити».

Тому пан Чонг сумлінно брав участь у зустрічах відродження, які проводили в різних куточках країни. Він не знаходив того, що шукав, аж до травня 1955 року, поки не прочитав у сеульській газеті «Донга Ільбо» про інцидент у жіночому Університеті Іхва. П'ятьох професорів закладу було відсторонено від викладацької діяльності, тому що приєдналися до групи під назвою Церква об'єднання на чолі з людиною, яку вони називали Вчителем Муном; також через це з іншої школи було

відраховано чотирнадцять учнів. Відчувши дух пророцтва матері, пан Чонг надіслав лист із вирізкою з газети своїй старшій сестрі, яка мешкала в Пусані. Прочитавши замітку, сестра, довго не роздумуючи, разом із дочкою сіла на потяг до Сеула. Після прибуття вони відшукали штаб-квартиру Церкви об'єднання в Чанчундоні, однак з її лідером зустрітися так і не змогли. Члени церкви розповіли їй, де є Церква об'єднання в Пусані, і вона повернулася додому. Повернувшись, жінка розповіла все молодшому братові, і повідомила, що в Тегу також є філія Церкви об'єднання.

Чонг Сок Чон відвідав церкву в Тегу, послухав лекції з теми Божого Принципу, відтак прийняв її вчення і приєднався. Десять днів по тому місцеву групу несподівано згорнули. 4 липня Учителя Муна та кілька членів його церкви кинули до в'язниці Содемун у Сеулі. Пан Чонг прибув до Сеула, щоби відвідати Вчителя Муна. Цей візит його надихнув, і він усвідомив, що знайшов того, кого послав Ісус.

Майже за три місяці, 4 жовтня, із Учителя Муна було знято всі обвинувачення, за які його було ув'язнено. На ту пору пан Чонг, заручившись підтримкою своєї сім'ї в Тегу, переїхав до Сеула, щоби повністю присвятити себе Божій волі.

Після звільнення з-під варти Вчитель Мун приїхав у Тегу. Тоді мені було 12 років, я жила зі сім'єю в Чунчоні, за кілька годин на північ від Тегу. Якось уранці мама розповіла мені, що їй наснилося, наче вона обіймала білого дракона. Вона не знала, що символізує білий дракон і те, що тримає його на руках, але сказала, що ось-ось станеться подія, яка потрясе землю. Того ж дня мати отримала лист від пана Чонга, в якому йшлося про його зустріч із Рухом Божого Принципу та Вчителем Муном у в'язниці Содемун, про те, ким є Вчитель Мун, і зазначено, що він прибув до Тегу. Мати негайно вирушила до міста Тегу, та виявилося, що Вчитель Мун уже повернувся до Сеула.

Мама відчула глибокий жаль. Залишившись в Тегу на нічліг, їй наснився інший сон. Вона бачила пару золотих драконів, що витягнулися в

напрямку Сеула. Це видіння закарбувалося їй глибоко в душі. Наступного ранку потягом вона виїхала до Сеула, і розшукала там штаб-квартиру Церкви об'єднання, нещодавно придбану в Чонпадоні. Був початок грудня 1955 року... Саме тоді вона вперше зустрілася з Вчителем із Церкви об'єднання.

Привітавшись, мати зрозуміла, що він і є тим білим драконом зі сну, саме його вона шукала. Її глибоко зворушила зустріч із Господом Другого пришествя ще за життя на землі, адже саме заради нього вона страждала і жертвувала протягом останніх трьох десятиліть.

Матір залишилася в Чонпадоні, щоб вивчити [Божий Принцип](#), й увібрала вчення, що поєднувало все те, чого вона навчилася в Церкві Святого Господа і Церкві всередині лона. Кожна наступна лекція підтверджувала її початкове натхнення, бо вона розуміла дедалі більше. Інколи мама замислювалася над значенням свого сну про пару золотих драконів. Але, не знайшовши пояснень, згодом забула про нього.

Попри те, що мама була в захваті від Учителя Муна, він ставився до неї офіційно і стримано, тоді як до всіх інших — приязно й відкрито. Через це почувалася спустошеною і дещо ізольованою; її душа наповнилася відчуттям браку любові. Проте мовчки, з посвятою, безперервно молилася, стираючи з душі всі попередні очікування та уявлення про того, кого мала намір зустріти.

Однієї неділі Вчитель Мун дав проповідь про шімджон Ісуса. Він сказав: «Ізраїльський народ не прийняв Ісуса, котрий прийшов як їхній Істинний Батько. Він дозволив йому померти на хресті». І запитав у пастви: «Чи знаєте ви, наскільки великий гріх вони скоїли?». Почувши ці слова, мама проплакала в кутку церкви до кінця служби, виливаючи душу. Вчитель Мун, помітивши це, після служби покликав матір і втішив її. Він мовив: «Людина, яку обирає Бог, повинна пройти випробування сатани і випробування Небес».

Відтак увесь сум, яким була сповнена мамина душа, розтанув, немов сніг навесні. Її віра в Бога стала сильною як ніколи. Невдовзі матір повернулася в Чунчон, аби розпочати діяльність як першопроходець Церкви об'єднання.

Revision #3

Created 16 October 2022 19:49:22 by andres

Updated 4 March 2024 09:52:49 by andres